CHƯƠNG 2329

Tự đào hố chôn mình

"Ngươi cứ nói đi..." Đan Đế vừa nghe có thể dẹp yên chuyện này thì cũng không dám chậm trễ.

Hạ Nhân chắp tay, nói: "Vị sư huynh của vãn bối tính tình nóng nảy, vui giận thất thường. Lát nữa vãn bối phải đi thương lượng chuyện bồi thường với chủ nhân những cửa hàng kia, chỉ sợ tính khí nóng nảy của sư huynh..."

"Đến lúc đó huynh ấy lại không nhịn được!"

"Vì vậy... vãn bối muốn khẩn cầu bệ hạ ra tay, phong bế lục thức của sư huynh!"

"Như vậy, vãn bối mới có thể yên ổn thương lượng chuyện bồi thường với những người kia!"

Một khi lục thức bị phong bế, tai không nghe được, mắt không nhìn thấy, thần niệm cũng tạm thời không thể sử dụng, mũi không ngửi được, lưỡi không nếm ra mùi vị, thân thể không còn cảm giác xúc chạm!

Có điều, lúc phong bế lục thức sẽ không phong ấn thần lực và đạo pháp.

“Không thể...” Vừa nghe Hạ Nhân nói vậy, Thái Huyền ở bên cạnh lập tức bùng nổ: “Thái Hư... ngươi ngươi ngươi... ngươi là đồ khốn!”

Lúc này Thái Huyền gần như muốn nôn ra.

Muốn nói mình và Thái Hư không phải sư huynh đệ thì cũng đã muộn, nhưng nếu bị Thần Đế phong bế lục thức, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Vì vậy, sau khi nghe Hạ Nhân muốn phong bế lục thức của mình, hắn đầu tiên hét lên hai tiếng, sau đó xoay người định bỏ đi.

“Bệ hạ... người xem... huynh ấy lại phát bệnh rồi!” Hạ Nhân vẫn bình thản.

Đan Đế ở bên cạnh cười lạnh một tiếng, sau đó đưa tay chỉ một cái.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, một luồng pháp tắc lực chí cao vô thượng ầm ầm giáng xuống người Thái Huyền.

Ngay sau đó, lục thức của Thái Huyền trực tiếp bị phong bế.

“Đa tạ bệ hạ, đa tạ bệ hạ...” Ngoài mặt Hạ Nhân tỏ vẻ cảm kích, trong lòng lại kích động đến cực điểm.

“Đi đi!” Đan Đế phất tay: “Xử lý cho tốt, bồi thường đàng hoàng, đừng gây thêm chuyện nữa!”

“Vâng…” Hạ Nhân lấy ra một lò luyện đan lục phẩm do mình luyện hóa, sau đó thần niệm khẽ động, thu Thái Huyền vào không gian trong lò đan của mình!

Ngay sau đó, lò đan bị hắn hút vào trong cơ thể.

Thái Huyền Thần Hoàng bị phong bế lục thức, cũng không biết mình đang ở đâu, không nhìn thấy, không nghe thấy, không ngửi thấy, không cảm nhận được…

Có điều, thần lực và pháp tắc lực của tên này vẫn có thể sử dụng, chỉ là không cách nào thi triển thần thông.

Lực lượng khổng lồ không ngừng nện vào thế giới trong lò đan.

Lò đan chỉ là lục phẩm, còn Thần Hoàng là thất phẩm. Nếu không ngăn cản, tên này chẳng cần đến nửa nén hương là có thể đánh vỡ lò đan.

Hạ Nhân nhanh chóng rời khỏi cung Đan Đế, sau đó lén ném lò đan vào trong Hồng Mông Thiên Châu, rồi thả tên Thái Huyền kia vào thế giới Hồng Mông.

Đừng nói Thần Hoàng, Hạ Nhân cảm thấy cho dù ném Thần Đế vào đó thì Thần Đế cũng chưa chắc có thể đánh vỡ Hồng Mông Thiên Châu để thoát ra.

Trong thế giới của Hồng Mông Thiên Châu, Vũ Tư, Trịnh Hồng Lộc và Trịnh Đại Xa tận mắt nhìn thấy tên kia bị ném vào.

Vị Thần Hoàng đã mất đi lục thức vẫn không ngừng oanh kích xung quanh.

Từng luồng pháp tắc thuộc tính băng trộn lẫn thần lực cuồn cuộn tuôn ra.

Nhưng có Trịnh Đại Xa ở đây, an toàn của ba người đương nhiên không thành vấn đề.

“Chính là tên này… cô cô, chính là hắn… hắn đã đánh nhau với công tử, nhưng kết quả cuối cùng thì ta không biết!” Trịnh Hồng Lộc bĩu môi.

Khóe miệng Trịnh Đại Xa nở một nụ cười: “Còn phải hỏi sao? Chẳng phải nhìn hiện giờ hắn đã bị ném vào đây rồi à?”

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Vũ Tư hỏi.

Trịnh Đại Xa nói: “Mặc kệ hắn… công tử chưa lên tiếng, chúng ta cũng không thể tự quyết định thay người!”

“Cứ để hắn tự phát điên ở đây đi, hình như lục thức của hắn đã bị người ta phong bế rồi!”

“Đi thôi… chúng ta tránh xa hắn một chút!”

Trịnh Đại Xa thi triển một thần thông không gian, đưa Trịnh Hồng Lộc và Vũ Tư đi xa vạn dặm.

Hạ Nhân trở về đống phế tích của mình, rất nhanh đã bị một đám người vây quanh.

Chuyện này do chính Thần Đế hỏi đến, vì vậy bên cạnh có nhân viên tuần tra và duy tu đến hỗ trợ.

Cuối cùng Hạ Nhân phát hiện, ngoại trừ cửa hàng của mình, tổn thất của những nhà khác cũng không lớn.

Một mặt, ở đây chỉ có cửa hàng đan dược của hắn.

Thứ hai, những cửa hàng ở đây đều không cao cấp, dù sao nơi này cũng là khu vực hẻo lánh nhất của thành Thánh Đan.

Có cửa hàng bán thần khí, có nơi bán dược liệu cấp thấp tam phẩm, nhị phẩm, cũng có nơi bán thần phù, nhưng đều chỉ là thần phù tứ phẩm trở xuống.

Thần khí thì đơn giản rồi, thứ này không thể hư hỏng.

Tổn thất lớn nhất nằm ở việc xây dựng lại nhà cửa.

Phần này do phủ thành chủ phụ trách xây dựng, Hạ Nhân chỉ cần trả tiền là được.

Tính trước tính sau, tổng cộng Hạ Nhân tiêu tốn hai triệu thần kim thượng phẩm, về cơ bản đã giải quyết xong mọi việc.

Còn vấn đề tuyệt thế mà Hạ Nhân đưa cho Đan Đế ư?

Vấn đề cái quái gì, đó là một bộ đan điển hoàn chỉnh, cực phẩm thiên giai.

Nếu không thì sao Đan Đế có thể động lòng?

Mọi việc xong xuôi, Hạ Nhân phất tay, thả Vũ Tư ra khỏi thế giới Hồng Mông.

“Nào... Vũ Tư...” Hạ Nhân dang rộng hai tay, nói: “Ôm một cái...”

Mặt Vũ Tư lập tức đỏ bừng.

Hạ Nhân không nói thêm lời nào, ôm nàng vào lòng: “Vũ Tư à... ta nói với muội một chuyện... sau khi nghe xong, muội đừng đau lòng!”

Vũ Tư ngơ ngác ngẩng đầu: “Công tử, chuyện gì vậy?”

“Chuyện phụ thân muội gieo trồng Tế Đạo Âm Dương Thiền đã bị chính thần của Đại Đạo Thuần Hóa biết được!” Hạ Nhân hạ giọng nói: “Sau đó...”

“Hả?” Cơ thể Vũ Tư run lên dữ dội.

Nàng khóc, nhưng không phát ra tiếng.

Hạ Nhân ôm chặt nàng, nói: “Vũ Tư... muội có quyền được biết chuyện này. Ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy nên nói cho muội biết!”

“Bọn chúng không chỉ giết phụ thân muội, mà còn chém giết toàn bộ người của Kim Điệp Tiên Tông các muội, không một ai may mắn thoát khỏi!”

Cơ thể Vũ Tư run rẩy càng dữ dội hơn.

Hạ Nhân biết, nói ra sự thật sẽ khiến Vũ Tư đau đớn tột cùng.

Nhưng nếu không nói cho nàng biết thì cũng không công bằng với nàng.

Hạ Nhân không nói tiếp, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Suốt nửa canh giờ, cảm xúc của Vũ Tư mới bình ổn được đôi chút.

Hạ Nhân lại nói: “Vị Thần Hoàng tóc trắng này hẳn là đệ tử của Thần Đế Thuần Hóa…”

“Bọn chúng đã lấy được mệnh bài của muội, sau đó dùng một loại thần thông kích phát nó, như vậy có thể tìm thấy muội. Ấn ký màu máu trên đỉnh đầu muội cũng từ đó mà ra!”

“Bọn chúng đến đây là để nhổ cỏ tận gốc!”

“Hức hức hức…” Vũ Tư úp mặt trên vai Hạ Nhân, lại bật khóc.

Hai ngày sau, chỉ với một ý niệm, Hạ Nhân đã đến bên trong Hồng Mông Thiên Châu!

Còn Trịnh Hồng Lộc và Vũ Tư thì được hắn để lại bên ngoài hộ pháp.

“Thế nào rồi?” Hạ Nhân ngẩng đầu hỏi Trịnh Đại Xa.

Trịnh Đại Xa hất chiếc cằm trắng nõn, hất về phía Thái Huyền: “Bị ta đánh đến mức không bò dậy nổi!”

“Ha ha ha…” Hạ Nhân cười lớn.

Nếu nói về sức chiến đấu, Trịnh Đại Xa tuyệt đối mạnh hơn Thái Huyền rất nhiều.

Trịnh Đại Xa không chỉ là tu sĩ không gian có sức chiến đấu được công nhận là khá mạnh, mà còn có tu vi Thần Hoàng cảnh đại viên mãn tầng mười hai. Ngược lại, Thái Huyền này vẫn còn cách Thần Hoàng cảnh tầng mười hai rất xa.

“Thái Hư… đồ đáng chết… ngươi tính kế ta…”

Lúc này, phong cấm lục thức của Thái Huyền cũng đã được giải trừ.

“Ta phải giết ngươi…” Hắn bật dậy khỏi mặt đất, phất tay định tấn công!

Kết quả lại bị Trịnh Đại Xa đá một cước ngã xuống đất.

“Đừng…” Hạ Nhân vội kéo chân Trịnh Đại Xa lại, nói: “Nàng không cần ra tay, đừng làm bẩn chân… tên này cứ để ta xử lý là được!”

“Ừm…” Trịnh Đại Xa đương nhiên biết bản lĩnh của Hạ Nhân, nàng bước ra phía sau hắn.

Hạ Nhân nhìn Thái Huyền, nói: “Thái Huyền à… là ngươi tự cho mình là đúng, tự đào hố chôn mình, không thể trách ta được.”

“Nếu ngươi biết điều thì bây giờ giao ấn ký thần nô của ngươi ra đây!”

“Đừng hòng!” Trịnh Đại Xa ở bên cạnh lắc đầu: “Ấn ký của hắn đã ngưng tụ một lần rồi, hiện giờ hắn vẫn là nô bộc của người khác!”